

1 8 . 0 1
0 8 . 0 3
O P E N I N G
1 7 . 0 1
1 7 . 1 9 H
S N S V A N N E
K R I E M V A N N
/ V I N C E N T
W E E S S E N

SMBA

Vincent Meessen, *Dear Adviser*, 2009 (film still)

Susanne Kriemann / Vincent Meessen

18 January through 8 March 2009
Opening: Saturday, 17 January, 5:00 – 7:00 p.m.

SMBA has the honour of exhibiting entirely new works by Susanne Kriemann and Vincent Meessen. The photo installation *One Time One Million* by the former and the video projection *Dear Adviser* by the latter are being shown. These works were created independently of one another, but by inviting the two artists for one exhibition both the significant differences between them and their sometimes strong correspondences are emphasised. In *One Time One Million*, conceived during a period as an artist in residence in Stockholm, the whole range of modernist thinking is central, in which technological progress, embodied by the Hasselblad camera (the apparatus that recorded the first man on the moon), is coupled with the idea of the malleable society, with the vast new urban extensions of the city of Stockholm in the 1970s as an example of the results. Kriemann takes the viewer with her in a sort of roller coaster ride through the 20th century, in which we pass from perfectionist images of birds in flight and aerial photographs of rationally planned new urban neighbourhoods to images of dead birds in the storage rooms of a museum of natural history and residents of the concrete city enveloped in burkas.

Another modernist icon is the point of departure for *Dear Adviser*: the city of Chandigarh, which was designed – and built – by the Western architect Le Corbusier over a period of years in Punjab in Northern India. But unlike what books on the history of architecture would sometimes have us believe, Chandigarh never was a unambiguous project. The sometimes great voids in this concrete city, catapulted into no-man's-land after 1947, and the at times strange

Susanne Kriemann / Vincent Meessen

18 januari t/m 8 maart 2009
Opening: Zaterdag 17 januari, 17 – 19 uur

SMBA heeft de eer om geheel nieuw werk te tonen van Susanne Kriemann en Vincent Meessen. Van de eerste is de foto-installatie *One time One Million* te zien. Van de tweede de videoprojectie *Dear Adviser*. Deze werken kwamen onafhankelijk van elkaar tot stand, maar door beide kunstenaars voor één tentoonstelling uit te nodigen, worden zowel hun grote onderlinge verschillen als de soms sterk overeenkomstige aspecten benadrukt. In *One time One Million*, geconcipieerd tijdens een residentieperiode in Stockholm, staat het modernistisch gedachtegoed centraal, waarbij technologische vooruitgang, belichaamd door de Hasselblad-fotocamera (het toestel dat de eerste man op de maan vastlegde), gekoppeld is aan de idee van de maakbare samenleving, met als voorbeeld de grootschalige uitbreidingswijken van Stockholm uit de jaren '70. Kriemann neemt de kijker mee in een soort achtbaan van de twintigste eeuw, waar perfectionistische beelden van vogels in de lucht en luchtfoto's van rationeel aangelegde uitbreidingswijken overgaan in die van dode vogels in de depots van een natuurmuseum en onder boerka's gehulde betonstadbewoners.

In *Dear Adviser* is een ander modernistisch icoon het vertrekpunt: de stad Chandigarh, ontworpen door de westerse architect Le Corbusier en over een periode van vele jaren gebouwd in Punjab in Noord-India. Maar anders dan vaak wordt verondersteld, is Chandigarh nooit een eenduidig project geweest. De soms grote leegtes in deze vanaf 1947 in niemandsland gekatapulteerde betonnen stad, de soms vreemde tekens en symbolen die in de architectuur zichtbaar zijn, verraden verschillende architectenhanden en een bewogen lokale politieke context vol etnisch-religieuze

Vincent Meessen, *Dear Adviser*, 2009 (film still)

Kentische Linné
Nedlingen 29 maj 1975
Nittobakellad

Susanne Kriemann, photograph by Victor Hasselblad from *One Time One Million*, 2009

signs and symbols revealed in its architecture, betray the hands of different architects and an eventful local political context. Its supposed unequivocalness is deconstructed by Meessen in an almost semantic manner in his film, which is dedicated to Le Corbusier who had himself called 'adviser' for his enormous project in India.

Both works are examples par excellence of the present tendency in which artists are considering modernism as an historical entity. They see ideology, dreams and reality have collided, particularly in urban planning and architecture (however aesthetic this can be at times). With their work they recapitulate this history, not merely to make it visible again, but to supply different perspectives in which the ideological framework and political motives drop away.

In that respect, this exhibition fits into a series of shows in SMBA over the past few years, among them by Lonnie van Brummelen ('Frontyards and Backyards'), Hala Elkoussy ('Peripheral'), Fischer/El Sani ('The Rise'), Rosa Barba ('They Shine') and Lucas Lenglet ('A Canary in a Coalmine'). It is a series which in no way is being closed with this exhibition.

Jelle Bouwhuis is the curator at Stedelijk Museum Bureau Amsterdam

Susanne Kriemann (b. Germany, 1972; lives and works in Rotterdam and Berlin) studied at art academies in Stuttgart and Paris and was a resident at the Rijksakademie in Amsterdam in 2004/2005. Among the venues where her work has been seen are the Kunsthalle Winterthur, Kunstverein Düsseldorf, Tent. (Rotterdam), the 2008 Berlin Biennale and, presently, in the exhibition 'Questioning History' in the Nederlands Fotomuseum in Rotterdam.
www.susannekriemann.info

Vincent Meessen (b USA, 1971; lives and works in Brussels) studied journalism and cultural policy and completed the second phase art programme at the Higher Institute for Fine Arts (HISK) in Ghent in 2005. He has recently had solo exhibitions in Argos (Brussels) and STUK (Leuven). He took part in the Brussels Biennale in 2008 with the collaborative project Potential Estate (since 2006, see www.potentialestate.org). In addition, he is a freelance curator.

conflicten. De vermeende eenduidigheid wordt op haast semantische wijze gedeconstrueerd in Meessens film, opgedragen aan Le Corbusier die zich voor zijn werk aan Chandigarh het liefst als 'adviseur' liet omschrijven.

De werken van Kriemann en Meessen passen bij uitstek in een huidige tendens waarbij kunstenaars het modernisme zijn gaan beschouwen als een historische entiteit. Ze zien met name in de stedenbouw en de architectuur (hoe esthetisch deze soms ook is) hoezeer ideologie, droom en werkelijkheid met elkaar in botsing zijn gekomen. Met hun werk recapituleren ze die geschiedenis niet alleen om deze weer zichtbaar te maken, maar ze reiken ook andere perspectieven aan, waarin ideologische kaders en politieke motieven zijn verdwenen.

Deze tentoonstelling past wat dat betreft in reeks exposities in SMBA van de afgelopen jaren, van onder anderen Lonnie van Brummelen ('Frontyards and Backyards'), Hala Elkoussy ('Peripheral'), Fischer/El Sani ('The Rise'), Rosa Barba ('They Shine') en Lucas Lenglet ('A Canary in a Coalmine'). Het is een reeks die hiermee geenszins word afgesloten.

Jelle Bouwhuis, curator Stedelijk Museum Bureau Amsterdam

Susanne Kriemann (D, 1972, woont en werkt in Rotterdam en Berlijn) studeerde aan kunstacademies in Stuttgart en Parijs en was in 2004/2005 resident van de Rijksakademie in Amsterdam. Haar werk is onder meer te zien geweest in Kunsthalle Winterthur, Kunstverein Düsseldorf, Tent. (Rotterdam), Berlijn Biennale 2008 en, momenteel, in de tentoonstelling 'Questioning History' in het Nederlands Fotomuseum in Rotterdam. www.susannekriemann.info

Vincent Meessen (VS, 1971, woont en werkt in Brussel) studeerde journalistiek en cultuurbeleid en voltooide de tweedefase kunstopleiding aan het Hoger Instituut voor Schone Kunsten (HISK) in Gent in 2005. Recente solotentoonstellingen had hij onder meer in Argos (Brussel) en STUK (Leuven). Hij nam deel aan de Brussel Biennale in 2008 met het collaboratieve project Potential Estate (vanaf 2006, zie www.potentialestate.org). Hij is daarnaast freelance curator.

“Let go of the political,” “detach the real,” “an abstraction of migration” are some phrases that crystallised out of a conversation with Susanne Kriemann during the preparations for the work *One Time One Million* at Stedelijk Museum Bureau Amsterdam. On a first reading, the presence of the political in *One Time One Million* might escape one entirely. After all, does this work not deal with the activities of ornithologists? Is it not about observation and ordering things? Perspective, photography, collecting, modernism, utopia? Well, yes, now and then some migrants do appear in the photographs, descending on places in elegant movements, with the same grace flights of birds have. But no position is taken regarding their presence; at the most it is insinuated that their migration is decorative, but that can hardly be called a political statement. Or can it?

An original Swedish Hasselblad camera is the point of departure for the work in the installation *One Time One Million*. Because the camera dates from 1942, this object launched Kriemann straight back into history, just as that happened when she made another work with a numerical title for the Berlin Biennale, *12 650 000*, the weight in kilos of the *Schwerbelastungskörper*. This architectural construction, built in 1941 on the orders of Albert Speer who wanted to test how well the soil of Berlin would support heavy concrete buildings, bore with it the dreams of Greater Germania, and was thus politically charged, par excellence. Yet in *12 650 000* Kriemann succeeds in pushing the concrete politics that adhere to this object into the background. That gives her the room to say so much more than she would have had a chance to say in a specifically political context: she can bring clusters together in new images, make new connections, rearrange things, tinker around, and thus arrive at new insights.

The reordering of first things, and after that of facts, a new classification that leads to other insights: that is also what is going on in *One Time One Million*. A close-up of the camera itself, Hasselblad's own images of birds in flight, similar photographs taken from the internet, aerial photographs of residential housing estates in Stockholm, apartments with satellite dishes, and finally images of post-war single family homes. The arrangement of images and facts creates a movement: from near by, as close-up, to aerial photographs or photographs taken from a bird's-eye perspective. Simultaneously with the formal movement, as a viewer you are invited to engage in a substantive exercise that leads you from the dream and utopia of modernism to a concrete experience of it, and that finally carries one back to square one, to the realisation of the failure of the utopia.

Kriemann's manner of abstracting politics in her work is subtle: it is manifestly politically charged, even at first glance, but the precise deciphering of this charge is a challenge that can only be entered into via a spatial experience of the work. And, furthermore, this is precisely where the modernism that her work goes back to lies: in the consciousness of, and creation of a sensitivity for the perspective from which one views things.

In 1968 Jean-Luc Godard declared to the critic Gene Youngblood, “We have to fight the audience.” With this, Godard was referring to the need to pry the film audience away from their habit of passive viewing, to make them more alert to, and resistant to manipulative cinematic techniques. He regarded the use of language, of words, as an important element in this. In his films Godard did not seek refuge in dazzlingly beautiful images, but saw the use of language as an expressive medium as a particularly fitting means for the rediscovery of film or video art. “TV has become the medium of those who do not want to see.”

“Laat het politieke even voor wat het is”; “neem afstand van de werkelijkheid” en “het is een abstractie van migratie”, om een paar uitspraken van Susanne Kriemann te parafraseren tijdens de voorbereidingen aan het werk *One Time One Million* bij Stedelijk Museum Bureau Amsterdam. “Ik wil het echt even losweken, of minstens abstract maken”. Dat er überhaupt politiek in *One Time One Million* aanwezig is kan je bij een eerste lezing van het werk wel ontgaan. Toont dit werk immers niet de bezigheden van ornithologen? Gaat het werk niet over observatie en ordening? Perspectief, fotografie, verzamelen, modernisme, utopie? Ach ja, er komen ergens migranten voor op de foto's, die neerstrijken op plekken, in sierlijke bewegingen, zoals vogelvluchten sierlijk zijn. Maar er wordt geen stelling over hen ingenomen; hooguit wordt er geïnsinueerd dat hun migratie sierlijk is maar dat is bezwaarlijk een politieke uitspraak te noemen. Of wel?

In de installatie *One Time One Million* is een originele Zweedse Hasselblad-camera het vertrekpunt van het werk. Kriemann kocht het ding op een veiling in Stockholm. Omdat de camera uit 1942 dateert, lanceerde dit object haar regelrecht terug de geschiedenis in, net zoals dat gebeurde toen ze, voor de Berlin Biennale, dat andere werk maakte met de numerieke titel: *12 650 000*, in kilo's het gewicht van de 'Schwerbelastungskörper'. Deze architecturale constructie – in 1941 op last van Albert Speer gebouwd om de grond van Berlijn te testen op zware betonnen gebouwen – draagt de droom van het grote Germania in zich en is dus bij uitstek politiek beladen. Toch slaagt Kriemann erin om de concrete politiek die aan dit object kleefte op het tweede plan te zetten in *12 650 000*. Dat geeft haar de ruimte om zoveel meer te zeggen dan in een specifiek politieke context aan bod kan komen: ze kan clusters samen-

brengen in beelden, nieuwe verbanden leggen, opnieuw ordenen, knutselen en zo tot nieuwe inzichten komen.

Een herordening van eerst dingen en daarna feiten, een nieuwe classificatie die tot andere inzichten leidt: dat is ook aan de orde in *One Time One Million*. Een close-up van de camera zelf, Hasselblads opnames van vogels in de lucht, soortgelijke foto's geplukt van het internet, luchtfoto's van woningbouwcomplexen in Stockholm, appartementen met schotelantennes en tenslotte beelden van naoorlogse eengezinswoningen. De ordening van beelden en feiten maakt een beweging: van dichtbij, als close-up, naar luchtfoto's of foto's genomen in vogelperspectief. Tegelijk met de vormelijke beweging word je als kijker uitgenodigd om een inhoudelijke oefening te maken, die je van de droom en utopie van het modernisme naar de concrete beleving ervan leidt, en je tenslotte terugvoert naar

Susanne Kriemann, photo from *One Time One Million*, 2009

The instinct to search and research, to show things from different perspectives and angles, is an important motif in modernism, and is also particularly perceptible in the video oeuvre of Vincent Meessen. Meessen plays games with formats, with time and space, with the distances between different codes or, to give a very concrete example, in the a-synchronous relation between image and sound. You are forced to make choices. Meessen does not provide you with a documentary narrative, *pur sang*, but with one that deliberately creates confusion and, especially, complexity, in that manner developing a new discourse. Ultimately his editing technique functions as a mechanism for reordering both facts and fictions. And, like Godard, Vincent Meessen likes to use language as an instrument in this.

In *Dear Adviser* Vincent Meessen presents a shadow, an undefinable and unreadable character who wanders around in Chandigarh, the capital of the state of Punjab, in northern India, established in 1947. Chandigarh is a modernistic city, founded by prime minister Nehru who proclaimed the city to be “Unfettered by the traditions of the past, a symbol of the nation’s faith in the future.” From 1950 onward the French/Swiss architect Le Corbusier was called in for the design, although he preferred to present himself as the ‘adviser’ for this project rather than the architect. Numerous other architects were brought in for the individual buildings of the city but Le Corbusier nevertheless left an enormous impression on the appearance of Chandigarh, with its characteristic, expressive concrete buildings and massive apartment complexes, and it is not for nothing that the city is listed for designation as part of the UNESCO World Heritage list.

But viewed critically Chandigarh testifies to the failure of modernist ideas. Like Oscar Niemeyer’s Brasilia, a part of its population live in adjoining slums. The stillness in the Capitol, the central section of the city with the most

important government buildings, where Meessen’s film takes place, is striking. It is hardly accessible to the public any more for security concerns, because of the ethnic and religious tensions in the region. The Capitol is further characterised by an empty space at the site where the Governor’s Palace was once planned but never built, because of a further division of the state into Punjab and Haryana in 1966, with Chandigarh as the shared capitol. (At the time of the disintegration of British India, in 1947, Punjab had previously already been divided along rather arbitrarily chosen religious borders between Islamic Pakistan and Hindu India.) Le Corbusier’s idea of building a ‘universal’ museum based on the latest visual technologies in place of the Palace was not honoured.

Vincent Meessen, *Dear Adviser*, 2009 (film still)

af, naar de falende realisatie van de utopie. Kriemanns manier om politiek te abstraheren in haar werk is subtiel: er is overduidelijk een geladenheid, zelfs bij een eerste aanblik, maar het precies ontcijferen van die lading is een uitdaging die je alleen kan aangaan via een de ruimtelijke beleving van het werk. En dit is precies waarin het modernisme schuilt waarnaar haar werk teruggrijpt: het bewustzijn van en gevoelig maken voor het perspectief van waaruit men kijkt.

In 1968 gaf Jean-Luc Godard aan criticus Gene Youngblood de volgende woorden mee: “We have to fight the audience”. Godard verwees daarmee naar de noodzaak om het filmpubliek weg te voeren van zijn passieve kijkgewoontes, hen alerter en weerbaarder te maken voor manipulatieve filmtechnieken. Het gebruik van taal, van woorden, beschouwde hij daarbij als een belangrijk element. Godard zocht in zijn films niet het heil in duizelingwekkend mooie beelden maar zag in het gebruik van taal als expressief medium een bijzonder geschikt middel om film of videokunst opnieuw mee uit te vinden. “Tv has become the medium of those who do not want to see”.

De drang naar het zoeken en onderzoeken, het tonen van verschillende perspectieven en invalshoeken is een belangrijke drijfveer in het modernisme en ook bijzonder goed voelbaar in het video-oeuvre van Vincent Meessen. Meessen speelt een spel met formaten, met tijd en ruimte, met de afstanden tussen verschillende codes of om bijvoorbeeld heel concreet te zijn: de a-synchronische relatie tussen beeld en geluid. Je wordt gedwongen tot keuzes. Meessen geeft je geen documentair verhaal *pur sang* maar één dat bewust verarring en vooral veelheid schept en dat op die manier een nieuw verhaal ontwikkelt. Uiteindelijk fungeert zijn montagetechniek als een herordeningsmechanisme van zowel feiten als fictie. En net als Godard gebruikt Vincent Meessen daarbij graag taal als instrument.

In *Dear Adviser* voert Vincent Meessen een schim op, een ondefinieerbaar en onleesbaar personage dat rondwaalt in Chandigarh – de in 1947 gestichte hoofdstad van de deelstaat Punjab in het noorden van India. Chandigarh is een modernistische stad, opgericht door premier Nehru onder het motto “unfettered by the traditions of the past, a symbol of the nation’s faith in the future”. Voor het ontwerp ervan was vanaf 1950 de Franse/Zwitserse architect Le Corbusier aangetrokken, die zichzelf liever afficheerde als ‘adviseur’ voor dit project dan als architect. Bij de afzonderlijke gebouwen van de stad werden immers verschillende andere architecten aangetrokken. Niettemin heeft hij een enorm stempel gedrukt op de aanblik van Chandigarh met haar kenmerkende, expressieve betonnen gebouwen en grootschalige appartementencomplexen, en die nu op de nominatie staat voor een plek op de werelderfgoedlijst van UNESCO.

Maar kritisch bezien getuigt Chandigarh van falend modernistisch gedachtegoed. Net als in Oscar Niemeyers Brasilia leeft een deel van de bevolking er in aanpalende sloppenwijken. Opvallend is de stilte op het Capitool, het centrale deel van de stad met de belangrijkste bestuursgebouwen, waar Meessens film zich afspeelt. Het is nauwelijks meer openbaar toegankelijk uit veiligheids-overwegingen vanwege de etnisch-religieuze spanningen in de regio. Het Capitool wordt verder gekenmerkt door een leemte op de locatie waar ooit het Governor’s Palace was gepland maar dat er nooit is gekomen door de verdere tweedeling van de deelstaat in Punjab en Haryana in 1966, met Chandigarh als gezamenlijke hoofdstad (Punjab was eerder, bij het uiteenvallen van het Brits-India in 1947, via nogal arbitrair gekozen religieuze grenzen verdeeld tussen islamitisch Pakistan en hindoeïstisch India). Le Corbusiers idee om in plaats van het paleis een ‘universeel’ museum te bouwen op basis van de nieuwste visuele technologieën werd niet gehonoreerd.

At the semantic level, Meessen's film lays into the discrepancy between the modernistic plan and the reality of today – both results of the sometimes naïve political constellation under which the city was created. The characters in the video projection include not only the shade which wanders through the desolate Capitol, but also the Adviser who in called upon the in the film, the Indian voice-over, and the ghostly voices in the background, which come from the remarkable *Poème électronique* that Edgard Varèse composed for Le Corbusier's Philips pavilion at the World's Fair in Brussels in 1958 (and for which the architect himself provided the visuals). The ghostly voices are now symbolic of the missing palace/museum. In this way the mix of time, space, formats and codes becomes complete.

In *Dear Adviser* and *One Time One Million* Kriemann and Meessen look back over a specific modernist past from a contemporary perspective, but in the process they refrain from any critical statements. In their work the 'old' ideology and its effects reveal themselves as a sort of hermetic, mythological system, as an era from which we can distance ourselves but cannot yet leave behind us. There is still one other aspect that links the two works: the prominent place that is claimed in both Kriemann's photographs and Meessen's film by... birds. Hasselblad was a fanatic ornithologist; Le Corbusier derived his nom de plume as an architect from the French word *corbeau* (crow), and by chance Chandigarh is also home to a bird sanctuary. As a result, the bird has now become the involuntary metaphor for the romantic/nostalgic element in the process of historic re-evaluation that this exhibition opens up.

Els Roelandt is editor-in-chief of the journal *A-Prior*

Meessens film haakt op semantisch niveau in op de discrepantie tussen het modernistische plan en de werkelijkheid van vandaag, die beide een uitvloeisel zijn van het soms naïeve politieke gesternte waaronder de stad tot stand is gekomen. De karakters in de videoprojectie zijn niet alleen de schim die door het desolate Capitool ronddwaalt, maar ook de adviseur die in de film wordt aangeroepen, de Indiase voice-over, en de spookstemmen op de achtergrond – afkomstig uit het frappante *Poème électronique* dat Edgard Varèse componeerde voor Le Corbusiers Philips-paviljoen op de wereldtentoonstelling in Brussel in 1958 (en waarvoor de architect de *visuals* aanleverde). De spookstemmen zijn nu symbolisch voor het ontbrekende paleis/museum. Zo wordt de mix van tijd, ruimte, formaten en codes compleet.

In *Dear Adviser* en *One Time One Million* blikken Kriemann en Meessen terug op een specifiek modernistisch verleden en plaatsen dat in een hedendaags perspectief, maar onthouden zich daarbij van kritische uitspraken. In hun werk tonen de 'oude' ideologie en haar uitwerkingen zich als een soort hermetisch, mythologisch systeem, als een tijdperk dat we van een afstand kunnen aanschouwen maar waarvan we nog geen definitief afscheid hebben kunnen nemen. Er is nóg een aspect dat beide werken verbindt: de prominente plek die in zowel Kriemanns foto's als Meessens film wordt ingenomen door... vogels. Hasselblad was een fanatiek ornitholoog; Le Corbusier ontleende zijn architectennaam van het Franse woord *corbeau* (kraai), en toevallig herbergt Chandigarh ook een vogelreservaat. Daardoor is de vogel nu onwillekeurig de metafoor geworden voor het romantisch-nostalgische element in het historische omwentelingsproces dat deze tentoonstelling aan de orde stelt.

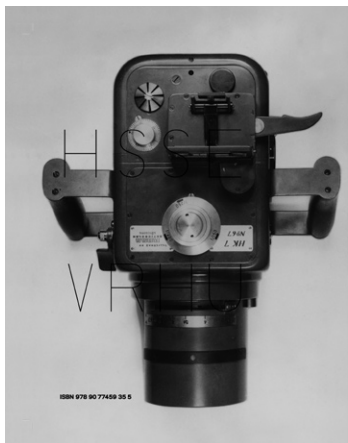
Els Roelandt is hoofdredacteur van het tijdschrift *A-Prior*

One Time One Million

The opening of the exhibition 'Susanne Kriemann / Vincent Meessen' in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam will also be the launch of Susanne Kriemann's book *One Time One Million*. It is the publication that accompanies the work of the same title being shown in SMBA. In addition to prints of the photographs presented in the installation, the book includes text contributions by Cecilia Widenheim and Dieter Roelstraete, among others, and from several persons involved in the realisation of the work. The design is by NODE, Berlin.

The publication was realised in cooperation with ROMA Publications, and is number 123 in the Roma series.

More information on www.romapublications.org

One Time One Million

De opening van de tentoonstelling 'Susanne Kriemann / Vincent Meessen' in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is tevens de presentatie van het boek *One Time One Million* van Susanne Kriemann. Het is de publicatie bij het gelijknamige werk dat in SMBA wordt getoond. Naast afdrucken van de in de installatie gepresenteerde foto's bevat het boek tekstuele bijdragen van onder anderen Cecilia Widenheim en Dieter Roelstraete en van enkele betrokkenen bij de totstandkoming van het werk. De vormgeving is van NODE, Berlijn.

De uitgave kwam tot stand in samenwerking met ROMA Publications en kreeg nummer 123 in de Roma-reeks.

Meer informatie op: www.romapublications.org

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59, 1016 NN Amsterdam
t +31 (0)20 4220471
f +31 (0)20 6261730
www.smba.nl/mail@smba.nl

Open dinsdag tot en met zondag
van 11.00 tot 17.00 uur /
Open Tuesday – Sunday from 11 am
to 5 pm

Sign-up for the SMBA email newsletter
at www.smba.nl/
Ontvang ook de SMBA email-
nieuwsbrief via www.smba.nl

Volgende tentoonstelling / Next
exhibition:

Electric Palm Tree
Heman Chong, Sung-hwan Kim, Sabi
Yoon & Minzj Ku, Wendelien van
Oldenborgh, Tadasu Takamine, among
others.
Guest-curated by Kyongfa Che, Binna
Choi, Cosmin Costinas

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
is een activiteit van het
Stedelijk Museum Amsterdam/
Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
is an activity of the Stedelijk Museum
Amsterdam
www.stedelijk.nl

Colofon / Colophon

Coördinatie en redactie /
Co-ordination and editing:
Jelle Bouwhuis
Vertaling / Translation: Don Mader
Design: Mevis & Van Deursen
Druk / Printing: die Keure, Brugge
SMBA: Jelle Bouwhuis (curator),
Jan Meijer (office manager),
Kerstin Winking (assistant curator),
Marijke Botter, Marie Bromander
(receptionists), Suzie Herman
(intern), Anne van Leeuwen (intern)

One Time One Million kwam tot
stand mede dankzij de European
Cultural Foundation; het Fonds voor
Beeldende Kunsten, Vormgeving
en Bouwkunst en The Hasselblad
Foundation, Göteborg. /
One Time One Million was made possible
in part thanks to the European
Cultural Foundation; the Fonds voor
Beeldende Kunsten, Vormgeving
en Bouwkunst and The Hasselblad
Foundation, Göteborg.

